

Warszawa, dnia 18 kwietnia 2019 r.

Sygn. akt VI Ka 1058/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Ludmiła Tułaczko

protokolant: p.o asystenta sędziego Adam Zygadło

przy udziale prokuratora Iwony Zielińskiej

po rozpoznaniu dnia 18 kwietnia 2019 r. w Warszawie

sprawy P. M. syna K. i R. ur. (...) w W.

oskarżonego z art. 158 § 1 kk

S. M. syna H. i J. ur. (...) w J.

oskarżonego z art. 158 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Wołominie

z dnia 25 maja 2018 r. sygn. akt II K 490/16

zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że z opisu czynu przypisanego oskarżonemu P. M. eliminuje zapis, że P. M. wskutek działania A. F. (1) odniósł obrażenia ciała w postaci otarcia naskórka nosa z niewielkim obrzękiem, niewielkiego zadrapania szyi po stronie lewej, otarcia skóry w okolicy piszczelowej lewej, bolesności kciuka i kości śródreżca;

-w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

- koszty postępowania odwoławczego przejmuje na rachunek Skarbu Państwa

Sygn. akt VI Ka 1058/18

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Wołominie wyrokiem z dnia 25 maja 2018r. po rozpoznaniu sprawy sygn. akt: II K 490/16 P. M. i S. M., oskarżonych o to, że:

w dniu 19 marca 2016 roku w M. na ulicy (...), w powiecie (...), województwie (...), działając wspólnie i w porozumieniu brali udział w pobiciu A. F. (1), podczas którego poprzez bicie rękoma po głowie oraz całym ciele, spowodowali u pokrzywdzonego obrażenia ciała w postaci powierzchownej rany tłuczonej długości 0,5 cm wargi dolnej po stronie prawej, powierzchownego urazu głowy stłuczenia bez widocznych cech urazu czym narazili pokrzywdzonego na nastąpienie skutku określonego w art. 157 § 1 k.k.

tj. o czyn z art. 158 § 1 k.k.

I. oskarżonego S. M. od zarzucanego mu czynu uniewinnił;

II. oskarżonego P. M. w ramach zarzucanego czynu uznał za winnego tego, że w miejscu i czasie jak w zarzucie w trakcie wzajemnej szarpaniny i bicia z A. F. (1) spowodował u niego obrażenia ciała w postaci powierzchownej rany tłuczonej o długości 0,5cm wargi dolnej po stronie prawej oraz powierzchownego urazu głowy – stłuczenia bez widocznych cech urazu co naruszyło czynności narządów ciała u A. F. (1) na okres poniżej 7 dni, a P. M. wskutek działania A. F. (1) odniósł obrażenia ciała w postaci otarcia naskórka nosa z niewielkim obrzękiem, niewielkiego zadrapania szyi po stronie lewej, otarcia skóry w okolicy piszczelowej lewej, bolesności kciuka i kości śródrezcza, a zachowaniem swym P. M. wyczerpał dyspozycję art.157§2kk i za to na mocy art.157§2kk w zw. z art.33§1 i 2 kk skazał go na karę grzywny w wysokości 20 (dwadzieścia) stawek dziennych po 10 (dziesięć) złotych każda;

III. na mocy art. 63 § 1 i 5 k.k. na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył oskarżonemu P. M. okres rzeczywistego pozbawienia oskarżonego wolności w sprawie w dniach od 19 marca 2016 r. godz. 13:00 do 20 marca 2016 r. godz. 17:50 przyjmując, że okres ten jest równoważny czterem dziennym stawkom grzywny;

IV. zasądził od oskarżonego P. M. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty sądowej oraz obciążył go częściowo kosztami postępowania tj. w kwocie 50 (pięćdziesiąt) złotych;

V. koszty postępowania w części dotyczącej S. M. przejął na rachunek Skarbu Państwa.

Od powyższego wyroku prokurator wniósł apelację.

Na podstawie art. 425 §1 i 2 k.p.k. oraz art. 444 k.p.k. zaskarżył wyrok w całości na niekorzyść oskarżonych na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił

- obrazę przepisów postępowania tj. art. 4 k.p.k., art. 167 k.p.k., art. 366 k.p.k., art. 410 k.p.k. polegającą na dowolnej ocenie dowodów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy , w tym przede wszystkim wyjaśnień oskarżonych jak i zeznań pokrzywdzonego i jego żony, pominięcie istotnych okoliczności niekorzystnych dla oskarżonych oraz wadliwą ocenę tych dowodów, co miało wpływ na treść wyroku i w konsekwencji doprowadziło sąd do błędnych ustaleń faktycznych oraz spowodowało niesłuszne uniewinnienie oskarżonego S. M. od popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 158 § 1 k.k. oraz przypisanie P. M. jedynie czynu z art. 157 § 2 kk , podczas gdy analiza całokształtu ustalanych okoliczności oraz swobodna, a nie dowolna ocena dowodów pozwala na wyrażenie poglądu, iż oskarżeni dopuścili się czynu z art. 158 § 1 k.k.

-obrazę przepisów postępowania tj. art. 413 § 2 pkt 1 kpk polegającą na zawarciu w opisie czynu z art. 157 § 2 kk przypisanego oskarżonemu P. M. obrażeń jakich doznał ostrożny na skutek zachowania pokrzywdzonego A. F. (1).

W konkluzji wniósł na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 2 k.p.k. o uchylenie przedmiotowego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd odwoławczy zważył , co następuje:

Apelacja prokuratora jest zasadna tylko w części dotyczącej naruszenia przez sąd I instancji art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. poprzez niedokładny opis czynu przypisanego oskarżonemu P. M.. Sąd I instancji przypisując oskarżonemu P. M. popełnienie czynu z art. 157 § 2 k.k. w jego opisie zawarł także obrażenia ciała, których doznał oskarżony na skutek działania pokrzywdzonego -oskarżyciela posiłkowego A. F. (1). Sąd odwoławczy wyeliminował ten fragment z opisu przypisanego czynu gdyż zgodnie z art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. należy w wyroku przytoczyć opis i kwalifikację prawną czynu przypisanego oskarżonemu a nie pokrzywdzonemu, jak w tym wypadku. Opis czynu zawierający obrażenia ciała oskarżonego P. M., których doznał na skutek działania pokrzywdzonego A. F. (1), przy braku oskarżenia wzajemnego, nie odzwierciedla także ról, jakie sąd I instancji przypisał poszczególnym osobom biorącym udział w tym zdarzeniu i zaciera różnicę między nimi. Sąd odwoławczy zmieniając opis czynu poprzez wyeliminowanie obrażeń ciała oskarżonego P. M., podziela jednocześnie stanowisko sądu I instancji, iż doznanie przez oskarżonego obrażeń ciała jest

okolicznością mającą, zgodnie z art.53 § 2 k.k. wpływ na wymiar kary na korzyść tego oskarżonego. Apelacja nie jest zasadna w pozostałym zakresie, w którym skarżący kwestionuje ustalenia faktyczne oraz ocenę prawną zachowania oskarżonych P. M. i S. M.. Sąd I instancji, jak wynika z analizy dowodów zgromadzonych w tej sprawie, prawidłowo ustalił stan faktyczny. Opierał się na zeznaniach pokrzywdzonego A. F. (1) oraz jego żony A. F. (2) złożonych na rozprawie. Na podstawie tych dowodów brak jest podstaw do przypisania oskarżonym popełnienia przestępstwa udziału w pobiciu pokrzywdzonego. Interwencja S. M. została podjęta w celu rozdzielenia wymieniających uderzenia P. M. i A. F. (1). Polegała też na odepchnięciu A. F. (2), która szarpała P. M., chcąc powstrzymać go przed uderzeniem jej męża. A. F. (2) zeznała, że S. M. próbował wejść między męża a oskarżonego P. M.. Następnie szarpał ją za kurtkę i pchnął ją na auto. O roli S. M. zeznał także A. F. (1). Z zeznań tych wynika, że dobiegł do niego S. M., odepchnął A. F. (2) z całej siły ręką. S. M., zdaniem świadka, zaczął pomagać P. M. lecz nie był w stanie określić na czym ta pomoc polegała. Jednocześnie zeznał, iż możliwe, że było to po to, aby ich rozdzielić. Zeznając w postępowaniu przygotowawczym świadkowie zdecydowanie twierdzili, że S. M. przyłączył się do bicia pokrzywdzonego wspierając oskarżonego P. M.. Tymczasem zeznania z rozprawy nie są kategoryczne, dopuszczają możliwość działania S. M. w celu rozdzielenia bijących się mężczyzn. Zasadnie więc sąd I instancji wobec zmiennych zeznań pokrzywdzonego oraz jego żony uznał je za niewiarygodne. Taką ocenę należy podzielić gdyż bezpośrednio po zaangażowaniu się S. M. w zdarzenie straciło ono swój niebezpieczny charakter i doszło do rozdzielenia bijących się P. M. oraz A. F. (1). Ten tok rozumowania znajduje potwierdzenie w konsekwentnych wyjaśnieniach oskarżonego S. M. który, opisał przebieg zdarzenia w ten sposób, że dobiegł do P. M. oraz pokrzywdzonego A. F. (1) z zamiarem rozdzielenia ich a użyta siła fizyczna nie miała na celu spowodowanie obrażeń ciała A. F. (1). Wyjaśnienia te potwierdził także oskarżony P. M. twierdząc, że wujek - S. M. ich rozdzielił. Udział w pobiciu musi polegać na umyślnym, aktywnym zaangażowaniu w pobicie. Działania mające charakter takiego udziału, jeżeli nie polegają na stosowaniu przemocy fizycznej (zadawaniu ciosów), muszą być funkcjonalnie powiązane z zastosowaniem tej przemocy, w sposób istotny ją warunkując.(Wyrok Sądu Najwyższego -Izba Karna z dnia 5 kwietnia 2017 r. III KK 428/16) Na podstawie materiału dowodowego zebranego w tej sprawie nie można uznać, aby działanie oskarżonego S. M. polegało na celowym stosowaniu przemocy fizycznej wobec A. F. (1) lub wspierało agresywne zachowanie P. M. wobec pokrzywdzonego. Z tych powodów sąd I instancji zasadnie uniewinnił oskarżonego S. M. od popełnienia zarzucanego mu czynu polegającego na udziale w pobiciu. W tej sytuacji konieczna stała się zmiana opisu i kwalifikacji prawnej czynu w części dotyczącej oskarżonego P. M., który przyznał się do wymiany ciosów z pokrzywdzonym A. F. (1). Powołując się na zeznania pokrzywdzonego i jego żony z rozprawy oraz na wyjaśnienia oskarżonego P. M. należy stwierdzić, iż tylko działanie tego oskarżonego spowodowało powstanie obrażeń ciała A. F. (1), który nie pozostawał bierny i atakującemu oskarżonemu odpowiadał także siłą fizyczną powodując u niego obrażenia ciała potwierdzone kartą informacyjną SOR. Stopień winy oskarżonego P. M. został oceniony prawidłowo. Z tych powodów sąd odwoławczy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy. O kosztach orzekł na podstawie art. 636 §1 k.p.k.